

Wat voor dier is de mens?

Vandaag ben ik 38 weken zwanger.

We hebben er heel veel zin in. Wat voor dier we precies zijn, dat blijft nog altijd een vraag, maar eens te meer blijkt hoe 'sociaal' we zijn.

De zorg voor onze ongeboren baby is namelijk al 8 maanden vol in gang. Ik eet gezonder, ik beweeg meer. Bovendien vertoont de nesteldrang de laatste weken nog even een eindsprint. Vandaag kwam Oma om een super gave (vinden wij zelf) muurschildering te maken voor "Japie". Zo heet onze knapperd op dit moment, werktitel.

Komende week heb ik ook nog een paar to do's op het lijstje, maar net als de muurschildering zijn het allemaal dingen die ook kunnen als Japie er is. Kortom, hij is meer dan welkom om zich per direct te melden. Omdat het 2 januari is dan hè. Gister, 1 januari, hebben we hem steeds geïnstrueerd te blijven zitten. Leek ons niet zo'n leuke dag om jarig te zijn. Hoe dan ook, wij hebben er zin in en ik voel me een enorm sociaal dier.

Nog meer dan anders moet ik huilen als ik verdriet zie, op televisie of om me heen. Nieuwsberichten en tv programma's die

de nadruk leggen op 'slechte dingen' in de wereld kan ik minder goed horen of zien. Ik probeer overduidelijk mijn status van "onbevangen en onbezorgd deze nieuwe fase ingaan" te beschermen. Al helemaal omdat Japie een jongetje wordt. Niet dat jongetjes minder leuk zijn, maar ze lijken zich wel vaker in de nesten te werken in televisie programma's als "Verslaafd", of in nieuwsberichten over vuurwerkschade en wangedrag. Daar niet te veel over nadenken dus. Zolang problemen zich niet aandienen en je ze dus niet kunt oplossen, zijn dingen zorgen voor de dag van morgen. Als problemen zich wél aandienen, dan direct aanpakken zo goed als je kan. Naar eer en geweten. Lijstjes maken. Je inner circle erbij betrekken. Eventueel een worst case scenario uitdenken en dat het hoofd bieden. Dat zijn mijn strategieën om me in balans te voelen. Een goede strategie om onbevangen te zijn en te genieten van het leven is mijn ervaring (ik: levensgenieter, zie ook de pagina "Over mij"). Heb ik van mijn moeder geleerd, een echte probleemoplosser. "Alles komt altijd goed" zei ze dan, "daar zorg ik voor".

Gaan wij ook tegen Japie zeggen. Dat geeft zo'n enorm vertrouwen als kind. Zo'n fijn gevoel. Truth be told, dat zeggen we dus al een aantal maanden tegen Japie. Co-regulatie begint vanaf het moment van conceptie. Of eigenlijk zelfs nog daarvoor, maar goed dat is dan eigenlijk regulatie in preparatie op co-regulatie dus dat zal ik hier niet meetellen. Maar co-regulatie begint wel echt vanaf het

moment van conceptie. Daarom ben ik ook zo benieuwd wat voor manneke Japie gaat zijn. Of ie ook zo van het leven zal kunnen gaan genieten. Ik hoop het enorm. Want wat voor dier we zijn, dat is nog steeds de vraag. En waarom we op aarde zijn ook. Dus zolang we alle antwoorden niet weten, kunnen we maar het beste genieten met elkaar. Een sociaal dier zijn.

Naar eer en geweten. Doen wat je denkt dat goed is, met volle overgave. Totdat je beter weet. Zo gaat dat ook met de veranderende maatschappij en normen en waarden. Er was een tijd dat we niet wisten hoe belangrijk knuffelen was. Nu wel. Wij gaan Japie dus plat knuffelen. Sociaal zijn is voorlopig een héél, héél wezenlijk iets. Wellicht komt er een post-zoogdier tijdperk en dan zien we dan wel weer. Maar voor nu, is liefde de motor van elk zoogdier. Gister las ik nog een nieuwsbericht over een gestorven paard. Hartaanval in de vuurwerknacht. Haar maatje, al 17 jaar samen in de wei, was tien uur later nog niet van haar zijde geweken.

Ik huilen, natuurlijk. Ik ben er klaar voor denk ik. Het moederschap.